

langt fra hin skumle Retroenhed med dens Brændemærkning af Kødet, dens Korsfæstelse af Forstanden, med den hele middelalderlige Sjæletortur, som kun en Taagedrøm om Paradisets Herligheder søgte at formilde! Her var intet, der skræmmede Tanken eller krænkede Følelsen, intet, der blev borte i Spekulationens Skyer eller fortonede i Anelsernes Taager. Her var heller ingen Modsigelser at overvinde. Alt syntes saa lige til, næsten selvfølgelig, og desuden paa en saa vidunderlig praktisk Maade tilpasset Menneskenes Trang. Djævelen blev med godt Humør sat paa Pulterkammeret som et Foster af opskræmt Munkefantasi, og om Troen paa en evig Fordømmelse hed det rent ud, at den var hedensk og afskyelig, idet den stred mod de Kristnes Forestilling om Gud som en alkærlig Fader. Om det Hinsidige blev der i det hele talt saa lidt som muligt. Hvad det efter denne Anskuelse hovedsagelig galdt om, var, at man frejdigt og fromt gik sin beskikkede Livsvej tilende i Fortrøstning til, at Vorherre nok sørgede for Resten.

Der var virkelig noget af en Aabenbaring for Per i alt dette. Tilværelsens Mysterium, der var begyndt at blive indtil Fortvivlelse labyrintisk for ham, opløstes her i enfoldig Klarhed.

Han lukkede tilsidst Bogen og laa en Tid med Haanden under Hovedet og saae ud over Engene. Hans Tanker samlede sig om Jakobe med nyt